



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 407/2017-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpenej Advokátskou kanceláriou VASIL, ŠIMONOVICH & partners, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Martina Vasiľa, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č. k. 5 CoPr 5/2014-173 z 25. novembra 2014 a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. januára 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou VASIL, ŠIMONOVICH

& partners, s. r. o., Kuzmányho 29, Košice, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa JUDr. Martina Vasil'a, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 5 CoPr 5/2014-173 z 25. novembra 2014 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

V konaní pred všeobecnými súdmi bolo vedené konanie o náhradu škody z titulu porušenia právnej povinnosti žalovanej – Základnej školy [REDAKOVANÉ] a náhrady trov konania, a to v súvislosti s jej nezaradením do kariérnej pozície pedagogický zamestnanec špecialista – triedny učiteľ, s úpravou rozvrhu hodín a upozornením na porušenie pracovnej disciplíny.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

*«Rozsudkom Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi sp. zn. 42 Cpr/2/2013 zo dňa 21. 10. 2013 (ďalej len „rozsudok“) Okresný súd v Spišskej Novej Vsi v právnej veci žalobkyne [REDAKOVANÉ]... proti Základnej škole [REDAKOVANÉ]... o zaplatenie 584,- EUR s príslušenstvom, rozhodol tak, že zaviazal žalovanú, aby zaplatila žalobkyni sumu 584,- EUR a na účet právneho zástupcu žalobkyne trovy vo výške 604,71,- EUR do 3 dní od právoplatnosti rozsudku...*

*Proti rozsudku podala žalovaná odvolanie, v ktorom žiadala odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol a zaviazal žalobkyňu nahradiť žalovanej trovy konania – trovy právneho zastúpenia na prvostupňovom súde 221,86,- EUR a trovy odvolacieho konania 55,46,- EUR, alebo rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vrátil späť na ďalšie konanie...*

*Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 5 CoPr/5/2014-173 zo dňa 25. 11. 2014 odvolaniu vyhovel a rozhodol, že mení rozsudok a žalobu zamietla a rozhodol o trovách odvolacieho konania. Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie...*

*Žalobkyňa je bývalou učiteľkou Základnej školy v [REDAKOVANÉ]. V priebehu roka 2012 sa v obci začali šíriť informácie o tom, že sa k žiakom svojej triedy nevhodne správa.*

*Na základe toho a na základe sťažnosti matky jedného zo žiakov jej triedy pristúpila žalovaná k prešetrovaniu sťažnosti podľa zákona č. 9/2010 Z. z. Sťažnosť prešetrovala v období od 7. 5. 2012 do 13. 7. 2012. Výsledkom šetrenia bolo konštatovanie opodstatnenosti sťažnosti a prijatie opatrení – a to jej nezaradenie do kariérnej pozície pedagogický zamestnanec špecialista – triedny učiteľ, úprava rozvrhu hodín a udelenie upozornenia na porušenie pracovnej disciplíny. Ukončeniu šetrenia sťažnosti predchádzalo upozornenie žalobkyne žalovanej zo dňa 16. 5. 2012 na to, že vo veci koná orgán policajného zboru a uvedené bráni pokračovaniu v prešetrovaní sťažnosti...*

*Predmetom tejto ústavnej sťažnosti je rozhodnutie odvolacieho súdu. Žalovaná napadla vyššie uvedený rozsudok okresného súdu z dôvodu, že sa domnieva, že rozsudok je nespravodlivý a nesprávny, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd prvého stupňa mal na základe vykonaných dôkazov dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam. Pritom však jediným argumentom, podľa ktorého je rozhodnutie napadnuté odvolaním podľa tvrdení žalovanej nesprávne je, že žalovaná (resp. zástupkyňa žalovanej) nemohla porušiť žiadnu právnu povinnosť, nakoľko pridelovanie triednictva je v zmysle § 5 ods. 1 Vyhlášky č. 320/2008 Z. z. v znení neskorších predpisov v kompetencii žalovanej, a teda že neurčením žalobkyne za triednu učiteľku v školskom roku 2012/2013 neporušila žalovaná právnu povinnosť.*

*S touto argumentáciou sa stotožnil aj odvolací súd, keď svoje odôvodnenie oprel práve – a len o vyššie uvedený právny predpis (str. 8, 9): „... tento príplatok vyplácaný na základe právneho predpisu mohol byť vyplatený len tomu, kto mal triednictvo, teda len takému učiteľovi, ktorý spĺňal predpoklady v právnom predpise, t. j. musel byť určený riaditeľom za triedneho učiteľa podľa § 5 ods. 4 vyhl. č. 320/2008 Z. z. a nejde o žiadnu škodu ani o ušlý zisk, ide jednoznačne o príplatok za triednictvo tak, ako to popísal správne v časti odôvodnenia na str. 6 ods. 3, 4 v odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa. Ostatné skutočnosti sú okolnosťami sporu, ktoré nie sú právne relevantné pre posúdenie vyhovievania žaloby o vyplatenie príplatku za triednictvo, ktoré uplatnila žalobkyňa...“*

*Uvedená argumentácia žalovanej, ako aj odvolacieho súdu však opomína ostatné a podstatné skutočnosti preukázané v konaní. V prvom rade odvolací súd absolútne nereflektuje nasledovné skutočnosti:*

- žalobkyňa bola určovaná za triednu učiteľku počas celej doby pôsobenia žalobkyne na ZŠ [REDAKOVANÉ], v priebehu 19-tich rokov,

- žalobkyňa je učiteľkou s aprobáciou na výučbu na I. stupni základných škôl, pričom v šk. r. 2012/2013 boli na škole len štyri učiteľky (vrátane žalobkyne) s aprobáciou na výučbu I. stupni základných škôl a zároveň len štyri triedy na I. stupni ZŠ [REDAKOVANÉ], kde bolo možné učiť triedneho učiteľa,

- žalovaná nerozhodla o neurčení žalobkyne za triednu učiteľku v rámci tvorby rozvrhu, ale rozhodla tak ako o sankcii za konanie, ktorého sa žalobkyňa nikdy nedopustila, a ktoré bolo nezákonne prešetrované zo strany žalovanej, t. j. porušenie § 6 ods. 1 písm. b) zákona č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach, pri prešetrovaní sťažnosti p. [REDAKOVANÉ] matky žiaka, ktorého vyučovala žalobkyňa v šk. r. 2011/2012.

Vyššie uvedené tri skutočnosti, ale najmä posledná tretia skutočnosť, predstavujú skutkový a právny základ, v dôsledku ktorého je žaloba v tejto veci opodstatnená a vydaný rozsudok okresného súdu spravodlivý a správny.

Žalovaná v priebehu konania prednášala účelové a nepravdivé tvrdenia o tom, že údajne triednictvo v šk. r. 2012/2013 nebolo pridelené žalobkyňi z toho dôvodu, že bolo ešte skôr prisľúbené [REDAKOVANÉ]. Navyše toto vraj malo byť oznámené už na porade v júni 2012 čo mala preukázať zápisnica z pedagogickej rady.

Vyššie uvedená argumentácia žalovanej je nepravdivá, nelogická a ničím nepreukázaná. Nie je totiž zrejmé, prečo mala byť údajne za triednu učiteľku na I. stupni ZŠ [REDAKOVANÉ] určená [REDAKOVANÉ], ktorá nemá aprobáciu na výučbu na I. stupni základných škôl. Pritom nikdy do školského roka 2012/2013 [REDAKOVANÉ], ani nikto s aprobáciou pre II. stupeň ZŠ funkciu triednej učiteľky na I. stupni ZŠ [REDAKOVANÉ] nevykonával...

Ďalej žalovaná nikdy nepreukázala, že by vôbec bolo pravdou, že triednictvo bolo už skôr prisľúbené [REDAKOVANÉ]. O tomto tvrdení v priebehu konania nepredložila žalovaná žiaden relevantný dôkaz.

Následne žalovaná nepreukázala svoje tvrdenie o tom, že už na porade v júni 2012 mali byť rozdeľované funkcie triednictva a tam malo byť oznámené, že bude triednou učiteľkou na I. stupni [REDAKOVANÉ]. Z dôkazov predložených žalovanou jasne vyplýva, že na pracovnej porade dňa 29. 6. 2012 sa samotná žalobkyňa domáhala toho, aby bolo

určené, ako budú rozdelené triedy v šk. r. 2012/2013. Na to jej bolo povedané, že, že to bude upresnené na pracovnej porade v auguste.

Podľa zápisnice z pracovnej porady zo dňa 27. 08. 2012 až v tento deň bolo oznámenie rozdelenia triednictva na šk. r. 2012/2013, pričom na tej istej porade riaditeľka informovala o prešetrení sťažnosti proti žalobkyni, a zároveň mala dať vysvetlenie k otázke [REDAKOVANÉ], prečo nebude triednou učiteľkou.

Z týchto dôkazov predložených samotnou žalovanou je zrejmé, že nepridelenie triednictva [REDAKOVANÉ] nebolo výsledkom právomoci riaditeľa školy, ale bol to výsledok a sankcia uložená po nezákonnom, prešetrovaní sťažnosti, o ktorej informovala zástupkyňa žalovanej na porade dňa 27. 8. 2012, t. j. v ten istý deň, kedy bolo vôbec prvýkrát prezentované, že žalobkyňa nebude triednou učiteľkou v šk. r. 2012/2013 a zároveň prvýkrát bolo povedané, že triednou učiteľkou na I. stupni bude [REDAKOVANÉ]. Konaniu žalovanej, ktoré je predmetom sporu, navyše predchádzalo množstvo iných, zámerných, účelových a cielených konaní, čo v konečnom dôsledku vyústilo v nezákonné prepustenie žalovanej z pracovného pomeru. Dôvodom pre ukončenie pracovného pomeru práve so žalobkyňou mala byť sťažnosť matky žiaka, ktorú žalovaná nezákonne prešetrovala a žalovanej bol odobraný štatút triedneho učiteľa.

Mimo vyššie uvedeného je potrebné poukázať na skutočnosť, že hoci žalovaná má právo pridelať triednictvo, tak aj výkon práv účastníkov právnych vzťahov sa riadi určitými pravidlami. Uvedené platí o to viac vo vzťahoch pracovnoprávných, keď zamestnávateľ vykonáva určité práva voči svojim zamestnancom...

Základné zásady Zákonníka práce predstavujú základné princípy pracovného práva, ktorými sa majú riadiť pracovnoprávne vzťahy. Sú v nich premietnuté významné ústavné práva občanov a určené hranice, v ktorých sa majú tieto práva realizovať.

V zmysle čl. 2 základných zásad Zákonníka práce – posledná veta, ako aj § 13 ods. 3 zákon č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov.

„Výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi. Nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov. Nikto nesmie byť na pracovisku v súvislosti s výkonom pracovnoprávných vzťahov prenasledovaný ani inak

*postihovaný za to, že podá na iného zamestnanca alebo zamestnávateľa sťažnosť, žalobu alebo návrh na začatie trestného stíhania.“*

*Práve vyššie uvedení základnú zásadu a príslušné ustanovenie žalovaná ignorovala a svojim konaním porušila. V prvostupňovom konaní bolo preukázané, že žalovaná neumožnila žalobkyni sa oboznámiť s obsahom sťažnosti matky žiaka, vykonávala úkony pri prešetrovaní sťažnosti bez vedomosti a prítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu, bez prítomnosti nezávislej osoby, či bez upovedomenia rodičov, že ich deti budú vypočúvané a nakoniec prešetrovala samotnú sťažnosť výhradne v prítomnosti ďalšej osoby, ktorá mala záujem na diskreditácii žalobkyne napriek tomu, že malo byť prešetrovanie sťažnosti odložené. Týmto postupom vydala nezákonné rozhodnutie, v dôsledku ktorého nepridelila triednictvo žalobkyni. Uvedený výkon práva žalovanej je jednoznačne v rozpore s dobrými mravmi, a žalovaná svoje právo zneužila na nezákonné sankcionovanie žalobkyne.*

*Škoda bola teda žalobkyni spôsobená nielen porušením vyššie uvedeného ustanovenia zákona o sťažnostiach, ale aj porušením základnej zásady Zákonníka práce a ustanovenia § 13 ods. 3 Zákonníka práce.*

*Na základe uvedeného preto trváme na tom, že za uvedených skutkových okolností tejto veci nie je možné absolutizovať právo riaditeľky rozhodnúť o triednej učiteľke. Keďže ochrana dobrých mravov je základným princípom ukotveným v Zákonníku práce, máme za to, že právna úprava v podzákonnom právnom predpise, konkrétne vyhlášky č. 320/2008 Z. z. o základnej škole, je týmto princípom viazaná, a preto nesúhlasíme s argumentáciou odvolacieho súdu, ktorý vo svojom odôvodnení na str. 10 uvádza: „... (spomínané rozsudky)... o motívoch výpovede, ktoré nie sú v súlade so základnými zásadami právneho poriadku, je treba vyložiť tak, že všetko ide o motívy a pohnútky, ktoré sú domnienkami žalobkyne, avšak nemožno ich považovať za skutočnosti, ktoré vychádzajú z právneho predpisu a nadradovať princípy a základné zásady nad úpravu nároku uvedenú v právnom predpise...“*

*Uvedené potvrdzuje nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 501/2011...*

*Ako bolo ďalej už uvádzané v tejto veci, žalovaná nikdy nepreukázala, že by vôbec bolo pravdou, že triednictvo bolo už skôr prisľúbené [REDAKOVANÉ], učiteľke bez potrebného vzdelania. Taktiež nebolo preukázané, že už na porade v júni 2012 mali byť*

rozdeľované funkcie triedníctva a tam malo byť oznámené, že bude triednou učiteľkou na I. stupni [REDAKOVANÉ]. Z uvedeného je zrejmé, že nepridelenie triedníctva [REDAKOVANÉ] nebolo výsledkom právomoci riaditeľa základnej školy, ale bol to výsledok a sankcia uložená po nezákonom prešetrovaní sťažnosti. Je potrebné preto vyvodiť záver o tom, že hoci určiť triedníctvo inej osobe bolo v právomoci žalovanej, avšak takýto výkon práv bol v tejto konkrétnej veci v rozpore so zásadou dobrých mravov a ochranou žalobkyne ako slabšej strany.

Nie nevýznamná je tiež skutočnosť, že v tejto veci bolo príslušným okresným súdom rozhodnuté v prospech sťažovateľky, avšak následne v odvolacom konaní bolo vydané meritórne rozhodnutie v jej neprospech. Ako vyplýva z teórie práva, jednou z nevyhnutných súčastí obsahu princípu právneho štátu je požiadavka právnej istoty. Z tejto nejednotnosti a nejednoznačnosti rozhodovania však zreteľne vyplýva, že predmetná vec je prinajmenšom sporná. Takáto nejednotnosť v rozhodovaní všeobecných súdov je v rozpore so zásadou predvídateľnosti práva a výsledkov súdneho sporu, a tým v konečnom dôsledku aj s princípom právnej istoty. Z týchto dôvodov by mala sťažovateľka mať právo, aby vo veci s konečnou platnosťou rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci konania o dovolaní. Avšak v zmysle § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku nie je dovolanie v tomto prípade prípustné, keďže nejde o peňažné plnenie prevyšujúce trojnásobok minimálnej mzdy. O to viac sme teda presvedčení o tom, že v prípade odmietnutia konať o tejto sťažnosti zo strany Ústavného súdu by došlo k závažnému porušeniu princípu právnej istoty ako dôležitého piliera ochrany práv.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na spravodlivé prejednanie veci podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd, ako aj základné právo... na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. č. k. 5 CoPr/5/2014-173 zo dňa 25. 11. 2014 sa v celom rozsahu zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konania.

*Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume 353,75 EUR do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľa...“*

Sťažovateľka doplnila 17. augusta 2015 sťažnosť (ústavnému súdu bola doručená 18. augusta 2015) o rozsudky všeobecných súdov vo veciach ochrany jej osobnosti, ktoré podľa nej súvisia s predloženou sťažnosťou. Išlo o rozsudok Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 105/2012 z 10. októbra 2013 a o rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 13/2014 z 23. júna 2015, ktoré nadobudli právoplatnosť 5. augusta 2012. Predmetom týchto konaní bolo rozhodovanie o ochranu osobnosti, ospravedlnenie a náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorých bola sťažovateľka v pozícii navrhovateľky a bola v nich úspešná.

## II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Takto ustálené zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti tvorili aj v tejto veci základ na rozhodnutie ústavného súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich práv Krajským súdom v Košiciach v súvislosti s pochybeniami v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu tvrdiac, že *„rozsudok je nespravodlivý a nesprávny, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd prvého stupňa mal na základe vykonaných dôkazov dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam...“*.

Okresný súd, ktorý rozsudkom č. k. 9 Cpr 2/2013-140 zo 6. mája 2014 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) vyhovel návrhu sťažovateľky, svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

*„Pod sp. zn. 4 C/106/2012 je tunajším súdom vedené konanie o ochranu osobnosti na návrh žalobkyne proti [REDAKOVANÉ], ktorému súd v celom rozsahu vyhovel. Rozhodnutie vo veci doposiaľ nie je právoplatne ukončené. Aj z odôvodnenia tohto rozsudku bolo zistené, že sťažnosť [REDAKOVANÉ] bola prešetrovaná od 7. 5. 2012 do 13. 7. 2012 teda v čase, keď vo veci konali orgány činné v trestnom konaní s tým, že výpovede žiakov boli realizované od 17. 5. 2012 do 21. 5. 2012...“*

*Žalobkyňa sa žalobným návrhom domáhala od žalovanej náhrady škody. Škoda mala jej byť spôsobená žalovanou tým, že žalovaná spôsobila porušením právnej povinnosti uloženej § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 9/2010 Z. z. žalobkyňu škodu vo výške žalovanej istiny*

*predstavujúcej rozdiel medzi platom, ktorý by poberala žalobkyňa ako pedagogický zamestnanec špecialista a ktorý poberala reálne ako radový pedagogický zamestnanec.*

*V zmysle... ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka predpokladmi náhrady škody sú: porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, zavinenie. Pre založenie zodpovednosti za škodu musia byť uvedené predpoklady splnené súčasne. Dôkaznú povinnosť má pri ich preukazovaní poškodený. Vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že návrh žalobkyne je dôvodný.*

*V konaní bolo preukázané, že na správanie sa žalobkyne ako učiteľky žiakov tretieho ročníka základnej školy, v ktorom vykonávala triednictvo bola podaná sťažnosť matkou jedného zo žiakov. Sťažnosť bola na priame vybavenie postúpená žalovanej, ktorej štatutárna zástupkyňa začala sťažnosť prešetrovať. V priebehu šetrenia tejto sťažnosti a to dňa 16. 5. 2012 bola žalovaná upozornená žalobkyňou, že okolnosti uvádzané v sťažnosti sú predmetom prešetrovania políciou t.j. orgánom činnom v trestnom konaní. Uvedenú informáciu si žalovaná neoverila a pokračovala v prešetrovaní sťažnosti. Podľa vyjadrenia riaditeľky žalovanej táto sa o tom, že skutočnosti uvedené v sťažnosti sú skutočne predmetom vyšetrovania orgánov činných v trestnom konaní dozvedela až dňa 22. 5. 2012, kedy bola vypočutá vo veci políciou. V tom čase boli už vypočutí žiaci triedy, v ktorej žalobkyňa vykonávala triednictvo. Šetrenie sťažnosti bolo následne vykonávané medzi rodičmi žiakov, čo je zrejme z výpovede riaditeľky žalovanej a až dňa 13. 7. 2012 bolo šetrenie ukončené. Uvedené je zrejme aj z predloženej zápisnice o šetrení sťažnosti zo dňa 23. 7. 2012. Uvedeným konaním tak došlo k porušeniu § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 9/2010 Z. z. zo strany žalovanej.*

*Škodou sa rozumie majetková ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Okrem skutočnej škody sa uhrádza aj ušlý zisk t. j. to, čo mohol poškodený získať, nebyť škodovej udalosti. V danom prípade žalobkyňa vyčíslila škodu vo výške príplatku za triednictvo. Výška škody bola určená matematickým prepočtom podľa § 13b ods. 1 zákona č. 553/2003 Z. z...*

*Ďalším predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti medzi škodou a porušením právnej povinnosti. Vzťah príčinnej súvislosti je daný vtedy, ak je medzi porušením právnej povinnosti a škodou vzťah príčiny a následku t.j. ak porušenie právnej povinnosti je práve tou okolnosťou, bez existencie ktorej by k vzniku škody nedošlo.*

*Aj tento predpoklad zodpovednosti za škodu je povinný preukázať žalobca t.j. poškodený. V danej veci k pochybeniu žalovanej došlo pokračovaním v šetrení o sťažnosti matky žiaka potom, čo vo veci konal orgán činný v trestnom konaní dôsledkom čoho, bolo okrem iného aj prijatie opatrenia - nezaradenia žalobkyne do kariérnej pozície pedagogický zamestnanec špecialista. Žalovaná v konaní poukázala na to, že je vo výlučnej kompetencii riaditeľky školy určovať výkon triednictva a to na každý školský rok s tým, že triednictvo v danom prípade bolo už pred šetrením sťažnosti prisľúbené inej učiteľke. Súd nespochybňuje kompetenciu riaditeľa školy každoročne určovať výkon triednictva, čo napokon vyplýva aj z právnej úpravy. Napriek tomu má súd za to, že medzi porušením právnej povinnosti žalovanej a škodou tak, ako ju vyčíslila žalobkyňa existuje príčinná súvislosť. Je totiž nelogické, aby práve v prípade žalobkyne bola vykonaná zmena triednictva pre školský rok 2012/2013, ktorý nasledoval po ukončení prešetrenia sťažnosti a prijatých opatreniach a výmena jej triednictva učiteľkou, ktorá dovtedy funkciu triednej učiteľky žiakom I. stupňa nevykonávala. Okrem toho súd poukazuje na vyjadrenie zástupkyne žalovanej a to, že zmena triednictva bola oznámená ešte na konci školského roku 2011/2012 t. j. pred vyhotovením zápisnice zo šetrenia sťažnosti, ktoré tvrdenie však v konaní preukázané zo strany žalovanej nebolo. Naopak táto skutočnosť zo zápisnice z pracovnej porady z júna 2012, kde uvedené malo byť oznámené, nevyplýva. Z uvedeného, ako aj skutočnosti, že triednictvo na školský rok 2012/2013 bolo oznámené až na pracovnej porade koncom augusta 2012, možno usudzovať aj existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti žalovanej a škodou vyčíslenou žalobkyňou.*

*Pre vznik zodpovednosti za škodu zavinenie sa predpokladá, pričom pre vznik zodpovednosti za škodu postačuje aj zavinenie z nedbanlivosti. Existenciu zavinenia poškodený nemusí preukazovať. V tejto súvislosti súd poukazuje na znenie ustanovenia § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Zo strany žalovanej nebolo v konaní preukázané, aby škoda na strane žalobkyne bola spôsobená inak.*

*Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal súd preukázané všetky predpoklady zodpovednosti za škodu žalovanej a preto návrhu žalobkyne vyhovel.“*

V nadväznosti na uvedené uložil „žalovanej“ nahradiť trovy konania.

Krajský súd mal vo veci sťažovateľky iný právny názor, ktorý uplatnil pri rozhodovaní o odvolaní „žalovanej“, keď na jeho základe napadnutým rozsudkom napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu sťažovateľky zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil takto:

*«Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p. – v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods. 1 O. s. p. možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) [platného a účinného v čase rozhodovania krajského súdu, pozn.] prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok zmenil, aj keď zistil skutkový stav veci úplne, ale pre nesprávne právne posúdenie tento rozsudok súdu prvého stupňa zmenil podľa § 220 O. s. p. (verejným vyhlásením podľa § 156 ods. 3 O. s. p.).*

*Odvolací dôvod podľa § 205 ods.2 písm. d) O. s. p. sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 132 O. s. p. a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti lebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 132 až § 135 O. s. p.*

*Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva*

*a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval síce správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.*

*Odvolačí súd predovšetkým v priebehu odvolacieho konania uložil účastníkom, aby sa do 7 dní vyjadrili k možnému použitiu ust. § 5 ods.1 vyhl. č. 320/2008 Z. z. o Základnej škole. So zreteľom na to, že toto ustanovenie doteraz nebolo použité súdom prvého stupňa, aj keď sa v rozhodnutí spomínalo, a je pre rozhodnutie vo veci samej rozhodujúce, odvolací súd uložil účastníkom vyjadriť sa k možnému použitiu tohto ust. § 213 ods. 2 O. s. p.*

*Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky zák. č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.*

*Vzhľadom na ust. § 213 ods.1, 2 O. s. p., zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak ako ho zistil súd prvého stupňa s výnimkami ustanovenými v ods. 2 až 7.*

*Ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. O. i. treba poznamenať, že pri zmene rozsudku v odvolacom konaní podľa § 220 O. s. p., zásadne nejde o narušenie dvojinstančnosti konania v súdnom procese (pozri Uznesenie z 28. 1. 2014, sp. zn. 22 Cdo 2223/2013 Najvyššieho súdu ČR).*

*Podľa § 220 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219) ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).*

*Podľa § 1 vyhl. Ministerstva školstva SR z 23. júla 2008 č. 320/2008 Z. z. o základnej škole, vyhláška upravuje organizáciu základnej školy (ďalej len „škola“) plnenie povinnej školskej dochádzky vrátane jej plnenia mimo územia Slovenskej republiky, organizáciu a zabezpečovanie výchovno-vzdelávacej činnosti v škole vrátane integrácie žiakov so špeciálnymi výchovno-vzdelávacími potrebami a mimo nej, žiakov s nadaním, pravidlá hodnotenia a klasifikácie a pravidlá o bezpečnosti a ochrane zdravia žiakov.*

*S poukazom na § 3 cit. vyhl., riaditeľ školy (ďalej len „riaditeľ“) môže poveriť usmerňovaním výchovno-vzdelávacej činnosti školy svojho zástupcu.*

*Podľa § 5 ods.1 cit. vyhl., výchovno-vzdelávacia činnosť v triede koordinuje triedny učiteľ, ktorého pre každú triedu na školský rok určuje riaditeľ.*

*Vzhľadom na uvedené, odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav vo veci, ale vec nesprávne právne posúdil a nárok žalobkyni na vyplatenie príplatku za triedníctvo nepatrí. Aj keď súd odôvodňoval svoj rozsudok, že výška škody bola určená matematickým prepočtom podľa § 13b ods.1 zák. č. 553/2003 Z. z. a príplatok za triedníctvo činil v roku 2012 174 € (43,50 € x 9 mesiacov) a spomínal tarifný plat žalobkyne, v konaní bolo jednoznačne preukázané, že aj pri podaných sťažnostiach a právnom posúdení súdu, že ide o nárok žalobkyne na odmenu za triedníctvo (dokonca škodu, resp. zisk, ktorý mal ujsť z toho dôvodu, že nebola triedna v školskom roku) tento nárok, aj keď dovtedy funkciu triednej učiteľky žiakom I. stupňa vykonávala, nie je možné priznať žalobkyni z toho dôvodu, že tento príplatok mal vyplatený iný učiteľ a aj triedníctvo dostal od štatutárnej zástupkyne iný učiteľ. Aj z gramatického a logického výkladu ust. § 5 ods.1 vyhl. č. 320/2008 Z. z., v spojení s § 1, § 3, § 4 cit. vyhl. ako aj § 5 ods.5 vyhl. (o tom, že v neprítomnosti triedneho učiteľa vykonáva jeho prácu iný pedagogický zamestnanec, ktorého určí riaditeľ a počas neprítomnosti triedneho učiteľa dlhšie ako 30 dní určí riaditeľ jeho zástupcu) neprichádza do úvahy iný výklad citovanej vyhlášky, ktorý upravuje základnú organizačnú činnosť povinnej školskej dochádzky v základnej škole, pracovno-právne vzťahy pri výchovno-vzdelávacej činnosti učiteľov, riaditeľa a zástupcu a napokon aj z ust. § 5 vyhl. č. 320/2008 Z. z. nepochybne vyplýva, že niektorý učiteľ môže mať triedníctva aj dva, teda pre dve triedy na školský rok môže byť určený jeden učiteľ, ktorý je triednym učiteľom a iný pedagogický pracovník - učiteľ nemusí mať ani jednu triedu, čiže nemusí koordinovať vzdelávacia činnosť, niektorý učiteľ ani v jednej triede. Aplikácia citovanej vyhlášky nebola spochybňovaná žalovanou a ani žalobkyňa v priebehu konania netvrdila, že by žalovaná nemala kompetenciu riaditeľa s povinnosťou určiť triedníctvo v tom, ktorom školskom roku tak ako urobila aj pre šk. r. 2012/2013 (citácia na str. 7 v rozsudku prvý ods.):*

*„Súd nespochybňuje kompetenciu riaditeľa školy každoročne určovať výkon triedníctva, čo napokon vyplýva aj z právnej úpravy. Napriek tomu má súd za to, že medzi*

*porušením právnej povinnosti žalovanej a škodou tak ako ju vyčíslila žalobkyňa existuje príčinná súvislosť. Je totiž nelogické...“).*

*Za nesprávne považuje odvolací súd právne posúdenie veci súdom prvého stupňa ohľadne zamieňania si posúdenia nároku ako ušlý zisk alebo škody s rozobratím predpokladov zodpovednosti za škodu (existenciou príčinnej súvislosti medzi škodou a porušením právnej povinnosti) súdom.*

*Totíž, ak právny predpis stanovuje, že s poukazom § 13b ods.1 zák. č. 553/2003 Z. z. pri tarifnom plate žalobkyne, ktorá na základe pracovnej zmluvy pracovala u žalovanej na základnej škole, tak 5 % z tarifného platu, ak predstavovalo 43,50 € a toto mal byť príplatok za triednictvo... tento príplatok vyplácaný na základe právneho predpisu mohol byť vyplatený len tomu, kto mal triednictvo, teda len takému učiteľovi, ktorý splňal predpoklady v právnom predpise, t. j. musel byť určený riaditeľom za triedneho učiteľa podľa § 5 ods.1 vyhl. č. 320/2008 Z. z. a nejde o žiadnu škodu ani o ušlý zisk, ide jednoznačne o príplatok za triednictvo tak ako to popísal správne v časti odôvodnenia na str. 6 ods. 3, 4 v odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa.*

*Ostatné skutočnosti sú okolnosťami sporu, ktoré nie sú právne relevantné pre posúdenie vyhovieť žaloby o vyplatenie príplatku za triednictvo, ktoré uplatnila žalobkyňa, sú len akcesórnymi okolnosťami, ktoré sú nepodstatné pre tento mzdový nárok, pretože pri splnení podmienok v právnom predpise, ak by vznikol učiteľovi, resp. zamestnancovi právny nárok, išlo by o plnenie zákonné, kedy by súd musel vyhovieť nároku vyplývajúcejmu z právneho predpisu, išlo teda v riešenej veci o mzdový nárok.*

*Preto nemožno účelovo vyhodnocovať šetrenia sťažnosti po udaniach a oznámeniach rodičov, resp. žiakov na učiteľku - žalobkyňu a zamieňať si tento mzdový nárok s nárokom na ochranu osobnosti, prípadne so sporom o neplatnosť skončenia pracovného pomeru (konanie 8 C/86/2011 nie je ešte právoplatne skončené, ani ďalší spor sp. zn. 7 CPr/2/2013 o neplatnosť výpovede medzi tými istými účastníkmi konania nebol právoplatne skončený, je v odvolacom konaní).*

*O. i. súd prvého stupňa spomína § 3 ods.1, 2 Obč. zák. o výkone práva a povinnosti vyplývajúci z občianskoprávných vzťahov, nie je možné si zamieňať vyplatenie príplatku na základe splnenia predpokladov podľa zákona, resp. právneho predpisu a ani nie je možné zamieňať nevyplatenie príplatku za triednictvo podľa zák. č. 553/2003 Z. z. s ušlým*

ziskom a so škodovou udalosťou. Ostatné okolnosti zisťované súdom na základe návrhov žalobkyne sú len akcesórneho charakteru, nemajú súvislosť s nárokom na vyplatenie príplatku za triednictvo, a preto žalobkyňa nemohla mať vo veci po takejto žalobe úspech.

Odvolaací súd pripomína, že síce čl. 2 Zákonníka práce v druhej vete spomína výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov v tom kontexte, že musí byť v súlade s dobrými mravmi; a že nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov avšak aj z judikatúry Ústavného súdu ČR (ako aj Najvyššieho súdu ČR, napr. č. 8 z roku 1999) vyplýva, že dobrými mravmi je súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú akceptované rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem (pozri prof. Barancová, CSc. a kolektív, Zákonník práce, komentár str. 31, rok 2003).

Aj s poukazom na § 13 ods. 3 Zákonníka práce, zákon č. 301/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi.

Na základe uvedeného odvolaací súd musí konštatovať, že bolo možné po vyjadrení sa účastníkov konania k možnému použitiu § 5 ods.1 vyhl. č. 320/2008 Z. z. o základnej škole rozhodnúť vo veci a to tak, že odvolaací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol a rozhodol o trovách konania.

Samé vyjadrenie k možnému použitiu citovaného ustanovenia žalobkyňou v tom smere, že čl. 2 základných zásad Zákonníka práce zakotvuje pozitívny príkaz výkonu práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov a že nemožno absolutizovať právo riaditeľky rozhodnúť o triednej učiteľke, so zreteľom na tvrdenú ochranu dobrých mravov je treba konštatovať, že všetko ide o základné zásady, mravy, avšak nie je to právny predpis, vyjadrenie žalobkyne, že uvedený princíp, t.j. ochrana dobrých mravov má vyššiu právnu silu ako je úprava v právnom predpise, v zákonnom právnom predpise, konkrétne vyhl. č. 320/2008 Z. z. o základnej škole nemá oporu tak v Ústave SR ako aj v Zákonníku práce, zákon č. 311/2001 Z. z.

O. i. spomínaný rozsudok Najvyššieho SR sp. zn. 1 Obdo V 76/2007 o výklade výkonu práva a povinnosti ako aj rozsudok súdu Krajského súdu v Trnave 9Co/76/2013, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8CoPr/5/2013 zo dňa 16. 12. 2013 o motívoch výpovede, ktoré nie sú

*v súlade so základnými zásadami právneho poriadku, je treba vyložiť tak, že všetko ide o motívy a pohnútky, ktoré sú domnienkami žalobkyne, avšak nemožno ich považovať za skutočnosti, ktoré vychádzajú z právneho predpisu a nadrad'ovať princípy základné zásady nad úpravu nároku uvedenú v právnom predpise konkrétne v § 5 ods.1 vyhl. č. 320/2008 Z. z. Uvedené rozhodnutia, ktoré vo vyjadrení žalobkyňa k možnému použitiu citovanej vyhlášky uviedla, vychádzajú z iných skutkových základov a týkajú sa buď neplatnosti skončenia pracovného pomeru, alebo iných nárokov a nesúvisia s prejednávanou vecou.*

*Podľa § 220 O. s. p. odvolací súd rozhodol bez doplnenia dôkazov a bez zmeny skutkového stavu tak, že žalobu zamietol.*

*Odvolací súd so zreteľom na § 224 ods. 2 O. s. p., pretože bolo zmenené rozhodnutie a žalovaná mala plný úspech vo veci vzhľadom na § 142 ods. 2 O. s. p. priznal trovy konania za prvostupňové konanie... spolu s trovami odvolacieho konania...»*

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom rozsudku na základe zisteného skutkového stavu okresným súdom v odôvodnení podrobne, zrozumiteľne a logicky vysvetlil, prečo dospel k inému právnomu názoru, ako ho vo svojom rozsudku vyslovil okresný súd. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či tento právny názor krajského súdu je ústavne akceptovateľný. Ústavný súd konštatuje, že právna argumentácia krajského súdu založená na aktuálnej právnej úprave nie je poznačená svojvoľnosťou ani arbitrárnosťou. Krajský súd zodpovedal na námietky sťažovateľky, a to bez akéhokoľvek náznaku vyhnúť sa niektorej z nich.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, preto môže do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi zasahovať len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutého rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky

za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné napadnutý rozsudok hodnotiť ako ústavne neakceptovateľný a neudržateľný.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad relevantných právnych predpisov takéto nedostatky nevykazuje.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017